

LES VEUS DE LA TERRA

Fragment de l'obra *Rapsòdia d'Arnau*.

Les veus

Encar no saps si la puixança
és el gran rem que se t'endú.
Encar no saps si l'esperança
et lliga nu.

Esquitxat d'ombra vagareges
pel món obert.
En l'enyorança tu et rabeges,
mig adormit i mig despert.

Ta voluntat s'aixeca immensa
i et fa ser el rei de cada gest,
vas de l'atac a la defensa,
embriac d'Est.

Fa molt de temps que estàs en guerra,
fa molt de temps que vas ferit.
Encar no saps si vols ser terra
o ser esperit.

Arnau

Ésser feble m'engruna. Ser fort vol dir estar sol.
Dubto entre els dos reialmes, Si tinc l'espasa jove,
¿entretindré la destra amb les cordes de pluja
que la tristesa tensa a l'instrument del cor
o escarpiré els cabells d'un fugaç esplendor?
Jo sóc ma prehistòria en el cant de mes venes,
i sóc el meu futur en la fam dels instints.
Però ja sé, ja sé, sé que hi ha les estrelles
que no tempten ma boca: només volen l'oblit,
un vent, una volada sobre allò que s'escola...

Agustí Bartra
Premi Josep Carner 1976 de l'Institut d'Estudis Catalans